

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1778/2023
Прев 1784/2023
07.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „Термосистем“ ДОО Ужице, чији је пуномоћник Добрица Савић, адвокат у ..., против туженог „NLB Комерцијална банка“ АД Београд (ранији назив Комерцијална банка АД Београд), чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, вредност предмета спора 213,00 евра, одлучујући о ревизијама туженог изјављеним против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5153/21 од 17.03.2022. године и пресуде Привредног апелационог суда Пж 5250/22 од 12.07.2023. године, у седници већа одржаној дана 07.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизијама туженог изјављеним против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5153/21 од 17.03.2022. године и пресуде Привредног апелационог суда Пж 5250/22 од 12.07.2023. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије туженог изјављене против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5153/21 од 17.03.2022. године и пресуде Привредног апелационог суда Пж 5250/22 од 12.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5153/21 од 17.03.2022. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је пресуда Привредног суда у Ужицу П 39/2021 од 29.04.2021. године у ставу првом изреке којим је утврђено да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 5. став 5.1. Уговора о краткорочном кредиту, кредитна партија број ...-...-... од 09.04.2014. године, садржине као у изреци првостепене пресуде. Усвојена је жалба тужиоца, па је укинута наведена првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке, којим је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени на име стицања без основа исплати износ од 213 евра са затезном каматом по члану 4. Закона о затезној камати у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате почев од 10.04.2014. године и којим је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

-2-

У поновном поступку, пресудом Привредног апелационог суда Пж 5250/22 од 12.07.2023. године, преиначена је пресуда Привредног суда у Ужицу П 73/2022 од 09.05.2022. године у ставу првом изреке којим је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 213 евра са затезном каматом почев од 10.04.2014. године до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и одлучено тако да се обавезује тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 24.602,47 динара са затезном каматом од 10.04.2014. године до исплате. Одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, којим је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 63.308,00 динара.

Против означених другостепених пресуда тужени изјављује благовремене ревизије са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за одлучивање о ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Побијаним другостепеним пресудама није одступљено од судске праксе. Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној дана 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право да наплати трошкове накнаде банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. У случају када нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду са прописаном садржином, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. У описаној ситуацији нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права, јер су нижестепени судови поступили у складу са ставом Врховног суда поводом спорног правног питања.

Без утицаја на дозвољеност ревизија је позивање туженог на допуну правног става о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 16.09.2021. године, из разлога што је ништавост спорне уговорне одредбе суштински утврђена из разлога недостатка адекватне понуде, а не због тога што банка није доказала структуру и висину трошкова који су обухваћени збирним износом трошкова кредита.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), одлучено је као у ставу првом изреке.

-3-

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављених ревизија применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизије туженог нису дозвољене.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 26.02.2021. године. Вредност предмета спора износи 213,00 евра.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, који не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби става 3. истог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којим предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора који је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, па се закључује да изјављене ревизије сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку нису дозвољене.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић